

armolinne! Núud wast náán, et úks Peástja taewas ellab, kes háddaliste járrele futab ja veel pattustele armolinne on" — Ótse selle riiumise sanna jártele astus kirtiko õps-petaja tuppa. Perremees kargas jársfo püsiti, sest et temmal olli ifka veel walle hábbi, omma fahhetsemisse meelt úhhe wóbra mehhele ülesnáidata. Gesamma teine sai hirmo tás fui nággi seddo luggu, mis seál hürtsikus olli: feige tarwlistest ello asjuist eünamiste tühhi tubba; neid issa olli pulhos kórisis nahka pannud; naene omma wallo náoga, kes ei sonud muud fui tihfuma; pool paljad lapsed omma náhja lábbi árrakuinud ihhoga. Need sihwatasid meest feigeennamiste. Astus siis issa ette ja útles: "Ginna olled ammeti mees olnud; kehha polest náikse ifka veel kaunis joukos loom olla, kuidas olled ommeti selle hirmisa pólwe sisse sanud? Kas olled kúl iol Jummala púhha kutsmissse peále ka sest polest kuulnud, et piddid naese ja laste eest truiste hoolt kandma? Olled

ehk keik omma joudo kórisis árrataisanud? Wolla omma súddant tóssisel wisil minno wasto wálja. Kuidas luggu siunoga diete on ja mis paato sú peále olled feigeennamiste heitnud? Ráki julgeste keik minno wasto úlles. Ehk saan sinnule ja perrele abbi tehha." Mees sejis seál tük aega ei lausund sannagi. Wimaks lõi fahhe káega wasta omma palle otsa, langeb pólwilli mahha ja húdis woluuste: „Olen úks árranetud pattune jummelakartmata loom! Kas se Púhha seál üllerwel iat saab minno peále hallastoma?" Ei sanud mitte sanno ennam suust ülesonda, muud fui silmad jooksid sortinal wet. Siis hakkas teine hallesmelelinne mees temma káest finni, tóstis tedda ülles ja ütles pehme sannade ja heálega: "Waigista omma mele árraheitmist. Keik jónuab veel teist wisi ja parremaks sada, kui isse agga parremaks saad. Hakkan núud lotust siino; párrast wótmä, sest et fuulsin siino allandlikuid fahhetsemisse sonno. Qui need agga ni úsna tóssised ollekíd, et púhha